

ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ ΚΑΙ ΣΙΩΠΗΛΟΙ ΣΥΝΕΝΟΧΟΙ ΔΕΝ ΘΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΙΠΟΤΑ ΝΑ ΞΕΧΑΣΤΕΙ

Παρασκευή 21.9.18. Ο Ζακ Κωστόπουλος δολοφονείται έπειτα από άγριο ξυλοδαρμό από τους Ευάγγελο Δημόπουλο και Αθανάσιο Χορταριά, καταστηματάρχες της περιοχής, μεσημέρι στην οδό Γλάδστωνος, στην Ομόνοια. Στον ξυλοδαρμό μέχρι θανάτου συμμετέχουν και αστυνομικοί της ομάδας Δίας που δίνουν τα τελευταία θανάσιμα χτυπήματα στον Ζακ. Αρχικά τα ΜΜΕ, αναπαράγουν την είδηση με τον τρόπο που «αντιστοιχεί» στα στερεότυπα της περιοχής και των «πρωταγωνιστών». Από τη μία οι «ανάστατοι» από την «εγκληματικότητα» του ιστορικού κέντρου «φιλήσυχοι καταστηματάρχες» και από την άλλη ο «τοξικοεξαρτημένος», ο «λυστός», ο «εισβολέας», ένα προφίλ που εγείρει τα εδώ και δεκαετίες καλλιεργούμενα φοβικά αντανακλαστικά και διαμορφώνει το νομιμοποιητικό πλαίσιο εξόντωσής του. Τις επόμενες όμως ώρες, σε πείσμα των θλιβερών, επαναλαμβανόμενων μιντιακών χειρισμών, η υπόθεση ανατρέπεται. Ο Ζακ ήταν ένας ακτιβιστής της ΛΟΑΤΚΙ κοινότητας, είναι η Zackie Oh που είχε μια ζωή, είχε φίλες και φίλους. Ένα θλιμμένο και ταυτόχρονα εξοργισμένο πλήθος ανθρώπων για την απώλειά του αποκαθιστά άμεσα τον Ζακ ως πρόσωπο εντός του κοινωνικού πεδίου και θυμίζει ότι η δολοφονία του, η κάθε δολοφονία ποτέ δεν στερείται πολιτικών σημαινόμενων.

Η δολοφονία του Ζακ δεν έγινε σε μια τυχαία εποχή ούτε σε ένα τυχαίο τόπο...

Η δολοφονία του Ζακ από τους δυο καταστηματάρχες και τις δυνάμεις της αστυνομίας, μπροστά σε ένα πλήθος κόσμου που, με εξαίρεση δύο-τριών ανθρώπων, παρακολουθούσε με όρους αρένας, είναι υλική συμπύκνωση του δόγματος της ασφάλειας, αυτού που εδώ και δεκαετίες αποτελεί κοινωνικό μοντέλο οργάνωσης, ελέγχου και διαχείρισης του πληθυσμού, που συνοδεύεται από πλήθος αντεγκληματικών, αντιμεταναστευτικών και αντιτρομοκρατικών πολιτικών στο πλαίσιο του λεγόμενου «κράτους ασφάλειας». Η «ασφάλεια των πολιτών» γίνεται βασικός νομιμοποιητικός λόγος ύπαρξης του κράτους και αναδεικνύεται σε βασικό ιδεώδες-ρυθμιστή της κοινωνικής ζωής. Το δόγμα της τάξης και της ασφάλειας δεν περιορίζεται μόνο στη διαμόρφωση ενός εξωτερικού εχθρού, της εισβολής των «βαρβάρων», δεν θωρακίζει μόνο τα σύνορα του κράτους με περισσότερους φράχτες και στρατόπεδα «φιλοξενίας» μεταναστών, δεν φροντίζει μόνο για την ενίσχυση και το βάθεμα των εθνικών αφηγήσεων, αλλά φροντίζει και για την επιπόηση του εσωτερικού εχθρού, ειδικά σε μια περίοδο που τεράστια κοινωνικά κομμάτια λεπτατούνται. Για την κατασκευή του ανεπιθύμητου «Άλλου», εκείνου που δεν πληροί τις προϋποθέσεις των κυρίαρχων κανονικοτήτων, διαμορφώνεται συστηματικά η φιγούρα του «αταίριαστου», του μη κανονικού. Μετανάστρες και μετανάστες, παραβατικές/οί, τοξικοεξαρτημένες/οι, άστεγες/οι, ψυχικά «αποκλίνοντες», εκδιδόμενες, επαίτες, άτομα lgbtqi+, αγωνιζόμενες και αγωνιζόμενοι γίνονται οι «επικίνδυνες τάξεις», αυτές που πρέπει να τεθούν σε καθεστώς εξαίρεσης, ελέγχου και ειδικής διαχείρισης.

Η δολοφονία του Ζακ έγινε σε συγκεκριμένο τόπο. Η περιοχή της Ομόνοιας και πέριξ αποτελεί ένα από τα βασικά σημεία στις γεωγραφίες του δόγματος της ασφάλειας, όπου εδώ και 20 χρόνια δοκιμάζονται κεντρικές πολιτικές διαχείρισης, οριοθέτησης και καταστολής των «περιττών». Εκεί κατοικοεδρεύει το διαβόητο κολαστήριο, το αστυνομικό τμήμα της Ομόνοιας (ποιος δεν θυμάται τα περίφημα βίντεο που βγήκαν στη φόρα πριν μερικά χρόνια με τα σαδιστικά βασανιστήρια κρατουμένων μεταναστών;), το οποίο δεν προστατεύει τις μαφίες της περιοχής (σωματεμπορία και ναρκωτικά), ΕΙΝΑΙ Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΦΙΑ ΤΗΣ ΠΕΡΙΟΧΗΣ.

Στη βάση του μεγάλου στοιχήματος για «εθνική ανάπτυξη» και «επανεκκίνηση της οικονομίας» διαμορφώνονται εκ νέου κοινωνικές-ταξικές συμμαχίες (στην περιοχή της Ομόνοιας μικροί και μεγάλοι καταστηματάρχες, πολυεθνικό ξενοδοχειακό κεφάλαιο, ιδιοκτήτες ακινήτων), ενώ παράλληλα οριοθετούνται οι «προβληματικές» φιγούρες. Ο αέρας της «ανάπτυξης» (με τη λειτουργία νέων ξενοδοχείων στην περιοχή) και της καθόδου τουριστικών ορδών, η άνοδος της αξίας γης, πάει χέρι-χέρι με τον όλο και εντεινόμενο κοινωνικό συντηρητισμό, με τις συμμαχίες των «κανονικών και ευυπόληπτων». Αυτών δηλαδή που δεν θα διστάσουν -όπως έκαναν με τον Ζακ- να υπερασπιστούν την ιδιοκτησία και τα προνόμιά τους χορεύοντας τον δολοφονικό χορό τους πάνω στα σώματα των «περιττών». Η ατομική ιδιοκτησία αποτελεί ιδρυτική αρχή συγκρότησης, ύπαρξης και λειτουργίας του καπιταλιστικού κόσμου. Η υπεράσπισή της αποτελεί βασικό μέλημα του αστικού δικαίου. Οι ξεφτιλισμένοι καταστηματάρχες που λίντσαραν τον Ζακ (αξίζει να σημειωθεί ότι ο ένας από αυτούς, ο Αθανάσιος Χορταριάς, που διατηρεί μεσιτικό γραφείο, είναι συντονιστής της τ.ο. ανατολικής Αττικής του φασιστικού μορφώματος «Πατριωτικό Μέτωπο») προφυλάσσονται από εισαγγελείς, ανακριτές και ιατροδικαστές, όχι στο όνομα κάποιας (δεδομένης) συμπάθειας προς το πρόσωπό τους, αλλά από την ίδια την ουσία του νομικού-δικαιικού συστήματος. Όποιος/α θεωρηθεί ότι παραβιάζει το «ιερό» σύνορο της ατομικής ιδιοκτησίας μπορεί να εξοντωθεί με συνοπτικές διαδικασίες.

Η σοκαριστική δολοφονία του Ζακ αποτυπώνει κυριολεκτικά ένα «σκοτώστε-σκουπίστε-τελειώσατε» μικροαστών-καταστηματάρχων και μπάτσων. Με τους μπάτσους να περιφέρουν στα χέρια τους το δήθεν πειστήριο-μαχαίρι που αποδόθηκε στον Ζακ, αλλά τελικά προκύπτει ότι δεν ήταν δικό του, και τον δολοφόνο Δημόπουλο να σκουπίζει τα γυαλιά της βιτρίνας του μαγαζιού του. Ο Ζακ είχε εκ των προτέρων καταδικαστεί ως «περιττός», οπότε η όποια έρευνα ήταν επίσης περιττή. Όπως και

σε άλλες αθέατες περιπτώσεις «έγινε αυτό που έπρεπε»: ένας «απόβλητος» λιγότερος. Χαρακτηριστική της εκ των προτέρων καταδίκης του Ζακ ήταν και η γνωμάτευση των ιατροδικαστών, σύμφωνα με την οποία δεν κρίνονται τα αλληπάλληλα θανατηφόρα χτυπήματα από τους φονιάδες του ως τέτοια. Είναι γνωστή εξάλλου η συνεισφορά του ιατροδικαστικού σώματος, όπως και των συγκεκριμένων ιατροδικαστών που ανέλαβαν την υπόθεση, στο ξέπλυμα δολοφονιών από τις δυνάμεις καταστολής.

Οι άμεσες αντιδράσεις για τη δολοφονία του Ζακ, θα συμβάλουν στην «ανάδυσή» του στο πεδίο του ορατού, ως πρόσωπο και σώματος με όνομα, επιλογές και ιστορία, κάνοντας απαραίτητη την αναπροσαρμογή των μιντιακών και θεσμικών χειρισμών. Το δημόσιο πεδίο καταλαμβάνεται από τις μιντιακές αφηγήσεις. Τηλεοπτικά γκάλοπ καλούν τους θεατές να ψηφίσουν σχετικά με το αν τίθενται ή όχι στο πλευρό των εκτελεστών, κλείνοντας το μάτι στον κοινωνικό κανιβαλισμό. Γνωστές καθεστωτικές φυλλάδες και διαδικτυακά μέσα που έχουν συμβάλλει τα μέγιστα στις διαδικασίες κοινωνικού εκφασισμού (πρώτο θέμα, ζούγκλα) πρωτοστατούν στην ανάρτηση αποκαλυπτικών βίντεο με συνοδευτικές εγκλήσεις προς την «πολιτεία» για εγρήγορση σε θέματα εκφασισμού και βαρβαρότητας. Θαυμάσιες αντιστροφές. Δηλώσεις από ακαδημαϊκούς, κόμματα, ακόμα και από τον τομέα δικαιωμάτων του κυβερνώντος κόμματος (σύριζα) καταδικάζουν τη βαρβαρότητα.

Οι διάφορες (θεσμικές και μιντιακές) προοδευτικές φωνές που αγανακτούν σχετικά με το λιντσάρισμα και τη βίαιη αστυνομική αντιμετώπιση του Ζακ, έχουν ρόλο εξισορρόπησης για το σύστημα που γεννά τις διακρίσεις και τη θανατοπολιτική. Κριτικάρουν όχι τη δομή του αλλά τις όποιες ακραίες εκδηλώσεις του που έρχονται στην επιφάνεια. Ζητούν και προτείνουν διορθώσεις. Καθισχύαζουν, απονευρώνουν, μιλάνε για μεμονωμένα περιστατικά, αποπροσανατολίζουν την οργή. Η καταδίκη του λιντσαρίσματος και της εξόντωσης ενός «αδύναμου ανθρώπου», γίνονται στη βάση της υπενθύμισης ότι η άσκηση βίας και η τιμωρία είναι δουλειά των αρμόδιων επίσημων αρχών, δηλαδή της αστυνομίας και της δικαιοσύνης. Φτηνοί επικήδειοι. Για την επαναδιατύπωση και επιβεβαίωση του κράτους ως του μοναδικού και απόλυτου ρυθμιστή των κοινωνικών ζητημάτων, ως του μηχανισμού που κατέχει το μονοπώλιο της βίας. Για να νομιμοποιηθεί η καθημερινή οργανωμένη βία, η ιεραρχία, η εκμετάλλευση και η επιβολή του κρατικού-καπιταλιστικού-πατριαρχικού συστήματος...

Οι αφηγήσεις είναι σαν προβολείς. Φωτίζουν μέρος της σκηνής αφήνοντας την υπόλοιπη στο σκοτάδι. Αν φωταγωγούσαν ολόκληρη τη σκηνή θα ήταν ουσιαστικά άχρηστοι... Αποστολή της αφήγησης είναι να επιλέγει -και είναι ιδίον της φύσης της να συμπεριλαμβάνει αποκλείοντας και να διαφωτίζει σκιάζοντας...

Στο ίδιο πλαίσιο, η όποια αναφορά των δημοσιευμάτων στην ταυτότητα του Ζακ ως queer, gay, οροθετικού, drag queen δεν υπονοεί κάποια στροφή του κυρίαρχου θεσμικού πλέγματος προς μια κοινωνία χωρίς έμφυλους διαχωρισμούς, διαχωρισμούς στη βάση των σεξουαλικών επιλογών ή της αρτιμέλειας. Το ακριβώς αντίθετο. Η υπογράμμιση συμβάλλει και πάλι στην υπενθύμιση των κανονικοτήτων. Η εστίαση σε αυτού του είδους τις αναφορές επιχειρεί να παρουσιάσει αυτά τα πρόσωπα ως καρικατούρες της «κανονικής ζωής». Οι επίμονες αναφορές δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να υποστηρίζουν, έστω και υπόγεια, το καθεστώς της ετεροκανονικότητας, της διάχυτης ομοφοβίας και τρανσφοβίας, του σεξισμού και της πατριαρχίας. Αυτό που πρέπει να εμπεδωθεί είναι ότι ο Ζακ ήταν «διαφορετικός» και αυτό που του συνέβη είναι μια εκδοχή που θα πρέπει να γίνει αποδεκτή ως φυσική κατάληξη των επιλογών του.

Οι φιγούρες των «περισευούμενων», των «περιττών», των «αποκλινόντων» διευρύνονται και μαζί η ποινική και αστυνομική τους αντιμετώπιση. Ο Ζακ ήταν ένας δραστήριος ακτιβιστής με διευρυμένο φιλικό περίγυρο κι έτσι ανέκτησε το πρόσωπό του, την ταυτότητα και την ιστορία του. Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο με όλες εκείνες και εκείνους τους «απόβλητους» που δολοφονούνται στα αστυνομικά κολαστήρια, όπως η δολοφονία-«αυτοκτονία» μιας γυναίκας στο τμήμα Πεντέλης τον Αύγουστο ή η δολοφονία ενός άντρα τον ίδιο μήνα από μπάτσους του Α.Τ. Ομονοίας. Αυτές, εξαντλούνται στην καλύτερη περίπτωση σε μονόστηλα. Δεν συμβαίνει το ίδιο με τη ζωή πολλών χιλιάδων μεταναστών και μεταναστριών, ζωή χωρίς σημασία, στείβατη στα στρατόπεδα αορατότητας, στα όρια μεταξύ ζωής και θανάτου. Στο ίδιο πλαίσιο νοηματοδοτείται η ζωή ολοένα και περισσότερων ανθρώπων, των τοξικοεξαρτημένων, των παραβατών του κοινωνικού περιθωρίου, όσων βαφτίζονται απροσάρμοστες, αποτυχημένοι, παράξενες, διαφορετικοί. Η φρίκη βαθιά και οι μορφές που παίρνει γίνονται όλο και πιο αποτρόπαιες. Να σταθούμε ανάχωμα.

**ΝΑ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΜΕ ΜΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΩΝ, ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ,
ΤΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ, ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑΣ,
ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ-ΚΡΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕ ΤΙΣ ΑΟΡΑΤΕΣ, ΤΟΥΣ ΑΓΡΙΟΥΣ, ΤΙΣ ΑΙΡΕΤΙΚΕΣ,
ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΥΠΟΝΟΜΕΥΤΕΣ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ**

Ρεσάλτο (Κερατσίνι), Συνέλευση της Πλατείας Κεραταινίου-Δραπετσώνας, Πάροδος (Νίκαια), Θεοσίτης (Ιλιον), Κατάληψη Αγρός (Πάρκο Τρίτη-Ιλιον), αναρχικοί/ες από τις δυτικές γειτονιές της Αθήνας κ' τον Πειραιά, Πρωτοβουλία για την Ολική Άρνηση Στράτευσης

